

a nahraditi jinou škodu. Ježto se odvolací soud při své právním názoru neobíral a ani nemusil obírat s ostatními otázkami, které přijíti mohou v úvahu při rozhodnutí o důvodu žalobního nároku, a ježto soud první stolice se jimi, jak výslovně uvádí, »zevrubně« neobíral, bylo dle § 496 čís. 3 a 513 c. ř. s. zrušiti napadený rozsudek, jakož i rozsudek první stolice a věc vrátiti procesnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 9511.

Bylo-li předvolání k prvnímu roku doručeno přímo žalovanému, nikoliv jeho právnímu zástupci, nemá doručení platnost a procesuální účinnost a jde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1930, R II 434/29.)

Předvolání k prvnímu roku bylo doručeno přímo žalovanému, ač měl právního zástupce. Ježto se žalovaný k prvnímu roku nedostavil, byl vynesena rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zamítl usnesením odvolání, vytýkající jen zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., pro nesprávný postup při doručování. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, jakož i rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením počínajíc doručením předvolání k prvnímu roku přímo žalovanému a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Žalovaná strana dala pro spor, o nějž jde, JUDr. Otakaru L-ovi, advokátu v Košicích, procesní plnou moc v mezích § 104 zák. čl. I.: 1911, jenž se v podstatě kryje s ustanovením § 31 c. ř. s. Podle § 93 c. ř. s. měla se tudíž všechna doručení v této právní rozeprí díti zmocněnci, jehož plná moc nebyla zrušena. Doručil-li přes to procesní soud první stolice usnesení ze dne 12. září 1929, jímž byl nařizen první rok na den 25. září 1929, nikoliv JUDr. L-ovi, nýbrž přímo žalované straně, nelze tomuto doručení, ano se stalo proti výslovnému a určitému předpisu § 93 c. ř. s., přiznati platnost a procesuální účinnost. V tomto ustanovení jest použitím slov: »mají se díti« vysloveno, že jest platnost doručení podmíněna šetřením tohoto předpisu. Věc se má tedy tak, jakoby usnesení vůbec nebylo doručeno. Žalovaná strana směla předpokládati, že procesní soud bude dbáti zákonných předpisů, že tudíž její zmocněnec byl o roku vyrozuměn a že není třeba, by se sama dostavila k prvnímu roku, ana nebyla předvolána k osobnímu se dostavení podle § 183 první odstavec čís. 1 c. ř. s. Nelze na straně požadovati, by se přesvědčovala, zda její zástupce byl vyrozuměn, aneb by ho zpravila sama a vzala takto na se úkon, který podle zákona náleží soudu. Žalované straně byla tudíž nezákonným postupem soudu odňata možnost, na soudě projednávat, ježto pro projednávání zřídila právě zákonným způsobem advokáta (srovnej: Hora: Českoslo-

venské civilní právo procesní, díl II., stránka 217, Neuman: »Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen«, vydání z roku 1927, rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni z 30. května 1905, čís. 8829, Právník z roku 1905, stránka 698, Gerichtshalle z roku 1906, stránka 87, 88 a ze dne 18. března 1914 č. j. R II 234/14, Právník z roku 1915, stránka 847). Jest tu tedy zmatek § 477 čís. 4 c. ř. s., k němuž, ač nebyl v odvolání vytýkán, bylo podle §§ 471 čís. 7, 494 a 513 c. ř. s. přihlížeti z moci úřední, a, ježto postihuje celé řízení prvé i druhé stolice, jež následovalo po vydání usnesení soudu prvé stolice ze dne 12. září 1929, ospravedlněno jest zrušení tohoto řízení, počínajíc doručením předvolání k prvému roku na den 25. září 1929 přímo žalované straně.

Čís. 9512.

Výlučný držitel oplocení, třebas bylo po levé straně od hlavního vchodu do jeho stavení, jest povinen udržovati je v dobrém stavu, je-li obava, že z otvorů vzejde sousedovi škoda.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1930, Rv II 212/29.)

Žalobkyně domáhala se proti žalovaným, by byli uznáni povinnými udržovati v dobrém stavu a opravit plot mezi dvorem a zahradou žalobkyně a dvorem a zahradou žalovaných. Plot, o nějž jde, byl na levé straně od vchodu do domu žalovaných. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací důvod rozporu se spisy spatřují odvolatelé v tom, že žalovaný rozsudek prohlašuje, že udržováním ohrady na levé straně nevznikne jim dvojnásobná náklad, poněvadž nemají po pravé straně žádného oplocení, a zřízení a udržování tohoto oplocení příslušelo by jejich sousedu Josefu K-ovi, kdežto soudním ohledáním bylo zjištěno, že po pravé straně jejich vchodu není žádné ohrady, následkem čehož podle ustanovení § 858 obč. z. jsou povinni, zříditi po této pravé straně řádnou ohradu, jakmile soused Josef K. po nich bude to žádati. Avšak toto prohlášení rozsudku jest jen důsledkem právního názoru, na kterém se rozsudek zakládá, že žalovaní podle zvyku v N. u jednotlivých skupin domů se vyskytujícího jsou povinni, o oddělení svého prostoru od prostoru sousedova po levé straně od levého hlavního vchodu pečovati. Pokud jde o právní posouzení rozepře, ustanovuje § 858 obč. zák. v prvé a druhé větě, že výhradný držitel není povinen svůj zbořený plot znovu postavit a že jen tehdy musí jej v dobrém stavu udržovati, kdyby následkem povstaleho v něm otvoru mohla sousedu vzniknouti škoda. Toto ustanovení týče se jen plotu po levé straně domu, kdežto třetí věta téhož paragrafu mu ukládá potřebné uzavření a oddělení jeho prostoru od prostoru cizího po pravé straně domu. Uznávají-li se vzhledem k částečnému místnímu zvyku v N. žalovaní podle třetí věty § 858 obč. zák. povinnými, k uzavření a oddělení svého prostoru od prostoru žalobce, jsou také povinni, sporný plot udržovati stále v řádném stavu. Avšak i kdyby byl uznán za správný názor odvolatelův, že takový zvyk nemůže podlomiti přesné ustanovení zákona, předpisující